

Η ΑΛΛΗ ΖΩΗ

ΝΕΚΡΟΙ ΠΟΥ... ΞΑΝΑΓΥΡΙΖΟΥΝ!

‘Ο Κολλέν ντέ Πλανού, στο «Λεξικό της Κολάσεως του» αναφέρει το εξής καταπληκτικό γεγονός, περί της άλλης ζωής των βουκολικών, το όποτον, ως βεβαιώνει, συνέβη πραγματικά :

‘Ο Φλωρεντινός φιλόσοφος Μαρσίνο Φιταίνο, γράφει, συνήθιζε να συζητά επί ώρες με τον μαθητή του Μιχαήλ Μωζάτη περί της άθανασίας της ψυχής. Σε μια από τις συζητήσεις τους αυτές συμφωνήσαν, όποιοι από τους δύο τους πέθαινε πρώτος, να έμφανισθή στον άλλον για να τον πληροφορήση εάν πράγματι υπάρχει άλλη ζωή.

‘Επέρασαν, έτος, κάμποσοι καιρός. Ένα βράδυ που ο Μιχαήλ είχε μείνει αγά μόνος του, στο δωμάτιό του και μελετούσε, άκουσε ξαφνα, καθαρά, βηματισμούς αλόγου έξω από το παράθυρό του, και τήν φωνή του φίλου του που τού έλεγε :

— Μιχαήλ ! ‘Ο,τι είχαμε πει για τήν άθανασία της ψυχής είναι πραγματικό !...

‘Ο Μιχαήλ, άνοιξε το παράθυρό του και διέκρινε, μες στά σκοτεινά της νύχτας, τον δάσκαλό του Φιταίνο, ο όποιος καθάλλα έπάνω σ’ ένα άσπρο άλογο, έφραγε χαλαρώνοντας. ‘Ο Μιχαήλ τού φώναζε τότε να σταθή λίγο ο Φιταίνο έξακολούθησε τον δρόμο του ως ότου εχάθησε.

‘Ο νέος, κατάπληκτος, έτρεξε άμέσως στο σπίτι του φιλοσόφου. Έκει όμως τού πληροφορήσαν ότι ο Φιταίνο είχε πέθαινε πρό όλίγων ώρών !...

Ένα φριχαστικό σχετικό ανέκδοτο, διηγείται επίσης η κόμησησα του Φόρτεμπεργ στας περιφημους «Επιστολάς» της.

‘Ο κόμης του Ροβέρτα — γράφει — ήταν τραλλά έρωτευμένος μαζί μου, οι γονείς του όμως ήθελαν να τον παντρέψουν με κάποια άλλη νέα. ‘Ο κόμης τότε για να μην αναγκασθή να υποκύψη στη θέληση των γονέων του, απέφασε να φύγη για τον πόλεμο. Προηγούμενος όμως έπληξε και συμβουλευτικα κάποια χειρομάντιδα, η όποια τού προείπεν ότι εάν πήγαινε στο πόλεμο, η πρώτη σφαίρα τού εχθρού θα τον έφόνερε... ‘Ο κόμης έγέλασε. ‘Όταν όμως έστειλ από λίγες μέρες ήρθε να μ’ άποχαιρετήση, μου έδήλωσεν ότι αν σκοτωνόταν στον πόλεμο, θα βουκολιάζε και θα ερχόταν να μ’ επισκεφθή.

— Δεν θάμ φοβηθής βέβαια !...επρόσθεσε.

— Θά προτιμούσα, τού απήντησα, να σέ δω ζωντανό, παρά φάντασμα...

— Έλα τώρα, έπμειναν αυτός, δώσε μου

το χέρι σου, και υποσχέσου μου ότι δεν θά φοβηθής.

‘Υπέθεσα ότι όλ’ αυτά τού έλεγε για να μ’ τρομάξη μόνο, και τού υποσέθηξα ότι, μου ζήτησες.

Τήν άλλη μέρα, ο κόμης έφραγε για τον πόλεμο.

Τήν τρίτη μέρα μετά την αναχώρηση του κόμητος—τήν ημέρα δηλαδή κατά την όποιαν υπέλγοντα ότι θα είχε φθάσει στο πεδίο της μάχης—ένώ εξαουλούσα μόνη μου στήν βεράντα ονειροπολώντας, άκουσα ξαφνα στον διάδρομο βηματισμούς και γρότο σπηρουνηών...«Πούδ νάνε τόχα τέτοιαν ώρα...» συλλογιόμηνκα. Γιατί ήταν περασμένα μεσάνυχτα...Έστρεψα με άπορία τού κεφάλι, και τότε αντίκρισα έναν ψηλό νέο τυλιγμένο μέσα σ’ ένα γκοίξο μανδύα...‘Εορίγησα...Ήταν ένα φάντασμα !...Τό πρόσωπό του δεν πρόφθασα να τού διακρίνω, γιατί εξαφανίσθησαν άμέσως, από την κορμοστασιά του όμως ένόησα ότι ήταν τό φάντασμα τού Ροβέρτα. ‘Ασυναίσθητος έροίξα τότε μια κραυγή τρόμου, τήν ίδια όμως στιγμή έννοιωσα ένα άφοστο χέρι να μου καταφέρει ένα λαγυράτο μάτσο !...‘Από τό θόρυβο, έξύπνησεν η τροφή μου που κοιμόταν στο διπλανό δωμάτιο. ‘Εντροπή ήρθε και με πήρε. Μου διηγήθηκε δε ότι βόλις ξξύπνησε, αισθάνθησε και αυτή ένα άφοστο χέρι να τήν τραβά από τό πόδι !...

‘Ο κόμης του Ροβέρτα είχε πράγματι σκοτωθή, ως εξηκριβώθη άργότερα, τήν πρώτη μέρα της μάχης. Τό φάντασμα του όμως δεν τό ξανάδα πλέον ποτέ...

κντάει και γελεί...Τόν κντάει και καλεί και τις ονειροφροσές της... Κάτω λέει στις κοπελάδες... Κι’ όλο γελεί και τού μιλάει γλυκά και ξαναφέρνει και γέναια !...‘Ο ‘Αλέξης τρώει τή μάτια του. ‘Ονειρο θάταν. Σεγέλασμα της φαντασίας. Κι’ όλο μονομολοίζει :

— ‘Αχ ! πότε θα περάσουν η τρις μήνες !...Πότε θα περάσουν !... Και πηγαίνω, πηγαίνω μέσο στο δειρό του και στήν έκοτασί του.

Και ο άερος άξω έχει λυσάξει, ζητώντας να σηκόση τήν καλύβα.

Και μέσα στα καταγόμενα και στα μονογρητά του, άκούσται, σάν όνειρο τό χρονοταλλένιο γέλιο μιας κοπέλλας !...Της Ράνας !...

Μεινίφρας Σταμ. Σταμ.

ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΚΑΙ ΕΞΕΝΑ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— Κατά τόν άείμνηστον καθηγητήν της ‘Ιατροδικαστικής Βάφαν, η πεύ άνθυγιενές συνοικίες των ‘Αθηνών είνε η Βάθη και τό Μεταξουργείο έν μέρος !...

— ‘Η γυναίκα τού ‘Ανδρούτσου ζούσε, άρξεται μετά τήν επανάστασι χούνια, σ’ ένα σπιτάκι φτωχικό, κάτω άπ’ τήν ‘Αρσόπολι !...

— ‘Ο Σοφοκλής είχε βραβευθή στά νεύατα του, σ’ ένα διαγωνισμό άνδρικής καλλονής !

— Στα Ψαρά δεν υπάρχουν φειδία. Μερικοί Ψαριανοί που πήραν φειδία από άλλου και τά πήγαν στό νησί τους, τά είδαν, μόλις τ’ άφησαν κάτω, να σπαράξουν και να κροφούν.

— Τα Ψαρά έλέγοντο στήν άρχαιότητα Ψαρά.

— ‘Η ‘Εθνική Βιβλιοθήκη της Γαλλίας είνε η πλουσιότερα τού κόσμου. Έχει 4.200.000 βιβλία έντυπα, 122.000 χειρόγραφα, 10.352 τόμους έφημερίδων, 3.015.000 ξυλογραφίας και χαλκογραφίες, 201.040 χάρτες και σχεδιαγράμματα, 231.000 μεταλλια και νομίσματα.

— ‘Η άπεραντες θήρες της είνε μετάλλινες για τόν φόβον πυρκαϊάς...

— ‘Ο ύπολογισμός των βιβλίων γίνεται κατά...χιλιόμετρα ! Έχει δηλαδή 90 χιλιόμετρα βιβλίων, 4 χιλιόμετρα ξυλογραφιών κ.λ.π. Κάθε φύλαξ έχει τήν επίβλεψη 7 χιλιομέτρων.

— ‘Η επίβλεψη δεν άσείται μόνον τήν ημέρα αλλά και τήν νύχτα. Έντατιζόμενον μάλιστα τήν νύχτα όποτε οι φύλακες περιπολούν συνοδευόμενοι μάλιστα από σκύλους. Έπρωτιμήθησαν δε ως συνοδοί των φυλάκων οι σκύλλοι διότι αντίθετος προς τους γάτους δεν... ρουτύνουν τά βιβλία !...

— ‘Η Σοβιετική έπιτημονική άποστολή υπό τόν Σατιλωφ ή όποια περιεχεται τήν Βόρειον Ρωσίαν και τήν Βόρειον Σιβηρίαν άνεξάλμηνα επτά χούρια, των όποίων κανείς μέχρι σήμερα δεν είχεν όπτευθή τήν ύπαρξιν.

— Έκ των 1.500 κατοίκων των χωρίων αυτών δύο μόνον γνωρίζουν γραφήν και άνάγνωσιν. Οι εύτυχες αυτοί άνθρώποι έξοισαν μέχρι τότε έντελώς σχεδόν άποικισμένοι από τόν άλλον κόσμον ! Μέχρι τούτου μάλιστα σημείων ώστε άγνοούν τόν Εύρωπαϊζόν πόλεμον, τό ίσχρον σήμερα εν Ρωσία σία πολιτεία άκόμη και αυτήν τήν ορόδοξον χριστιανικήν θρησκείαν !...

— Ζούν τέλος εις άγρία σχεδόν κατάστασιν, και προσφέρουν θύσας (δέρματα ζώων, παλαιά αντικείμενα κτλ.) εις τόν θεόν Κούσταρι, ο όποιος συμβολίζει τα πνεύματα των ποταμών. τών όρών και των άγίων...δένδρον !...

— Εις τά μέλη της άποστολής τού Σατιλωφ έδήλωσαν, ότι δεν επιθυμούν να έλθουν εις καμίαν έπιχεινησίαν με τους άλλους ανθρώπους, και πρό πάντων με τους πεπολιτισμένους, προς τους όποιους, είπαν, δυσπιστούν ύπερβολικά !... Τήν επιθυμίαν των αυτήν, να μη θέλουν να έλθουν εις επιχεινησίαν με τους άλλους ανθρώπους, τους τήν ενίσχυσε και τό γεγονός ότι, ο άντιπρόσωπος των Σοβιέτ, ο όποιος συνοδεύει τήν άποστολήν, τους κατέγραψε και τους έμοίρασε και έντάματα πληρομής φόρον εις τό Κράτος !

— Έννοείται ότι οι άνθρώποι αυτοί όχι μόνον δεν έχουν χρήματα να πληρώσουν φόρους αλλά άγνοούν τί πράγμα είνε τά νομίσματα, συναλλάσσόμενα με είδη !...

— Εις τήν Σαγγάη—τήν παγκοσμίου πλέον γνωστήν πόλιν της Κίνας—έφθασε πρό μήνος από τήν επαχθιν Χου-Πέ, ένας θιασος άποτελειόμενος άποκλειστικώς από Κινέζους ήθοποιούς, ο όποιος παίξει έργα κινέζικα και εθροπαιικά.

— Διά να προσελκύση εθροπαιούς θεατάς ο κινέζικος θιασος, άρχισε τάς παραστάσεις του με τήν «Κάρμεν», αι δε έφημερίδες της Σαγγάης έξιστορούν διά μαζρών τήν παράστασιν αυτήν και μάς πληροφορούν ότι η άτυχής «Κάρμεν» έχει κινεζοποιηθή κινεζολεκταώς !

— ‘Ο δόν Ζοζέ είνε πλανόδιος έστιατωρ και η Κάμεν... πλύστρα ! ‘Ο δόν Ζοζέ λοιπόν προσφέρει γεύματα εις τήν Κάμεν άντί τού έρωτός της. ‘Η Κάμεν όμως εξαταλείπει τόν δόν Ζοζέ γιατί ελπει έρωτευμένη με ένα άροβάτην που καταπίνει σπαθιά ! ‘Ο δόν Ζοζέ κατορθώνει να ανακαλύψη τους δύο έρωτευμένους και προσφέρει εις τόν άροβάτην δέκα «σ α π ε κ» (κινέζικον νόμισμα) διά να καταπιή τό σπαθί που θα τού δώση αυτός...

— ‘Ο άροβάτης δέχεται τήν πρότασιν, καταπίνει τό σπαθί που δίνει ο δόν Ζοζέ, αλλά όταν μετά τό παίραμα τραβά τό σπαθί μένει με τήν λαβήν εις τό χέρι. Τό έξιος τού όποίου η λαβή ήταν σπασμένη μένει μέσα στον εισωφάγο και στό στομάχι του και ο δυστυχής έρωτευμένος πεθαίνει, ένώ η Κάμεν γοητευμένη από τό στρατήγημα αυτό τού δόν Ζοζέ φεύγει μαζί του διά δευτέραν φοράν...

— Τό εθροπαιζόν κοινόν διεσκέδασε πολύ με τήν παράστασιν αυτήν της «Κάρμεν», όπως άναφέρουν αι έφημερίδες της Σαγγάης !...

